

Ksaver Meško:

Srečnemu otroku.

V travi ob poti sediš, o dete, zreš tja čez loke, dvigaš solnčne oči v višave, proti neskončnosti sinjega neba, od vzhoda do zahoda, od juga do severa oblitega z zlatim blagoslovom dobrotnega solnca, in se smejiš, smejiš.

Kaj te tako veseli, otrok moj, kaj te tako osrečuje? — Ker je ves travnik ob tebi tako poln rož? —

Vesêli se, otrok moj, vesêli se! Zakaj glej, prišla bo jesen, in travnik bo prazen in pust. Ne ene cvetke ne bo več na njem, da bi ti razveseljevala oko, osrečevala ti srce.

A glej, čudovitejša od vsakere teh pisanih rož je slednja besedica, ki vzcveti iz ljubezni tvoje mamice.

Vesêli se, otrok moj! Zakaj glej, prišla bo jesen tudi tebi, ko ti ne bo več cvetela beseda materina.

Tedaj, otrok moj, se ne boš mogel več radovati, kakor se raduješ danes ...

* * *

Kaj se ti tako kreše oko od radosti in sreče, otrok moj? — Ker tako toplo, tako lepo sije solnce? —

Veseliš se solnca, ljubiš ga? Vesêli se ga, ljubi ga, otrok moj mali!

A glej, topleje od solnca sije oko tvoje mamice, več rož nego solnce z neba ti bo sejala na življenje pot ljubezen in skrb materina.

Zaide pa solnce, pride noč, hladna, neprijazna in strašeča.

Kadar ugasne oko tvoje mamice, ti ne bo sijal nikoli več dan, kakor ti sije zdaj, otrok moj ...

